ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணத்வைபாயனாய நம:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஆதிபர்வம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

[1] அனுக்கிரமணிகாபர்வம்.

(ஸூதபுராணிகர் நைமிசாரண்யத்தில் சௌனகாதி முனிவர்களிடம் வந்ததும், அம்முனிவர்கள் மஹாபாரதத்தைச் சொல்லும்படி அவரைக்கேட்டதும், ஸௌதி ஸ்ரீமந்நாராயணரை ப்ரார்த்தித்து வேதவியாஸர் மஹாபாரதம் செய்ததைக்கூறியதும், பர்வங்களின் வரிசையும் விவரங்களும்.)

நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம் |
தேவீம் [2]ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ||

புருஷோத்தமர்களாகிய நரநாராயணர்களையும் ஸரஸ்வதி தேவியையும் வியாஸரையும் நமஸ்கரித்துப் பிறகு [3] ஜயத்தை ஒருவன் சொல்லக்கடவன். [4, 5]

[6] நாராயணம் ஸுரகுரும் ஜகதேகநாதம்
பக்தப்ரியம் ஸகலலோகநமஸ்க்ருதம் ச |

---

1 ஆதிபர்வமுதலிய பதினெட்டும் பெரிய பர்வங்கள்; அனுக்கிரமணிகா பர்வமுதலிய நூறும் மேற்கூறிய பெரிய பர்வங்களுக்கு உட்பட்ட சிறிய பர்வங்கள்.

2 'ஸரஸ்வதீம் சைவ' என்றும் பாடம். 3 ஜயம்=பாரதம்.

4 'நாராயணனையும், நரன் என்கிற ஆதிசேஷனையும், நரோத்தமனென்கிற வாயுபகவானையும், லக்ஷ்மியையும், ஸரஸ்வதியையும், கிரந்தகர்த்தாவாகிய வியாஸரையும் நமஸ்கரித்து ஜயத்தைத்தருவதான இந்தப் பாரதத்தைச்சொல்லவேண்டும்' என்பது மாத்வஸம்பிரதாய உரை. (மஹாபாரததாத்பர்ய நிர்ணயம், மூன்றும் அத்தியாயம்.)

5 'நாராயணனையும், புருஷோத்தமனான நரனையும்' என்றும் கொள்ளலாம்.

6 இது மாத்வஸம்பிரதாயத்தில் மாத்திரம் அனுஸந்திக்கப்படுகிறது.

𑌤𑍍𑌰𑍈𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤 𑌮𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁 𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑍀𑌶𑌂
𑌵𑌂𑌦𑍇 𑌭𑌵𑌘𑍍𑌨 𑌮𑌮𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧 𑌵𑌂𑌦𑍍𑌯𑌂 ॥

தேவர்களுக்குப்பிதாவும், ஜகத்துக்கு ஒரேநாதனும், பக்தர்களுக்குப்பிரியனும், எல்லா உலகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவனும், முக்குணங்களும் ஒழிந்தவனும், ஜனனமில்லாதவனும், வியாபகனும், முதல்வனும், ஈசுவரனும், ஸம்ஸாரத்தை நிவிர்த்தி செய்பவனும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் வந்தனஞ்செய்தற்குரியவனுமாகிய நாராயணனை நான் வந்தனம் செய்கிறேன்.

ஒருகாலத்தில், 1 ரோமஹர்ஷணரென்பவருடைய புத்திரரும் 2 ஸூதகுலத்தவரும் பௌராணிகருமாகிய 3 உக்கிரஸ்ரவஸ் என்பவர், 4 நைமிசாரண்யத்தில் சௌனகரென்னும் 5 குலபதியினுடைய பன்னிரண்டுவருஷங்களிற்செய்யத்தக்கதான 6 ஸத்ரம்

---

1 புராணப்பிரஸங்கத்தால், கேட்பவர்க்கு மயிர்சிலிர்த்தல் உண்டாகும்படி செய்பவர்.

2 பிருதுசக்கரவர்த்தியின் யாகத்தில் இந்திரனுக்கு உத்தேசித்த ஹவிஸோடு பிருஹஸ்பதியின் ஹவிஸைச்சேர்த்து ஹோமஞ்செய்ய, சிஷ்யனுடைய ஹவிஸில் குருவினுடைய ஹவிஸ் அகப்பட்டுக் கீழ்மேலாகப் போனதினால் ஸூதகுலம் உண்டாயிற்றென்று வாயுபுராணமும், 'பிராம்மணஸ்திரீக்கும் க்ஷத்திரியனுக்கும் பிறந்தவன் ஸூதன்' என்று யாஜ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதியும் கூறுகின்றன.

3 ஸூதர் = ஸூதகுலத்திற் பிறந்தமையால் ஸூதரென்றும் ஸூத புராணிகரென்று பிரசித்திபெற்ற ஸூதருக்குப் புத்திரராதலின் ஸௌதியென்றும் ஸூதபுத்திரரென்றும் இவர் வழங்கப்பெறுவர். சௌனகாதி முனிவர்களுக்குப் பாரதத்தைச்சொன்னவர் இவரே.

4 தேவர்களால் அஸுரசேனை ஒரு நிமிஷத்திற் கொல்லப்படுதற்கு இடமாக இருந்தமையின், அந்த இடத்திற்கு நைமிசாரணியமென்னும் பெயர் வந்ததென்று வராஹபுராணமும், பிரம்மதேவர் சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கிற மனோமயமான ஒருசக்கரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து நேமியென்று சொல்லப்பட்ட அதன்மூனை எந்த இடத்தில் தெறித்துப்போகிறதோ அந்த இடம் தபஸுக்கு யோக்கியமானதென்று சொல்லி அந்தச்சக்கரத்தைச்செலுத்த அதன்மூனை அந்த வனத்தில் தெறித்துப்போனதினால் அதற்கு நைமிசாரணியமெனப் பெயர் வந்ததென்று வாயுபுராணமும் கூறும்.

5 ரிஷிக்கூட்டங்களில் முக்கியமானவர்; பதினாயிரம் ரிஷிகளை அன்னபானம் முதலியவற்றால் காப்பாற்றுகிறவர்.

6 அனேகருக்குத் தானம் செய்வதும், அனேகம் பிராணிகளைத் திருப்தி பண்ணுவதும், அநேககர்த்தாக்களினால் செய்யப்படுவதும், யஜமானர்களே ரித்விக்குக்களாக இருக்கப்பெற்றதுமான யாகம்.

என்கிற யாகத்தில் வந்துசேர்ந்து ஸுகமாக வீற்றிருந்த கடுந் தவமுள்ள பிரம்மரிஷிகளிடஞ் சென்றார். அந்த ஸூதபுத்திரர் அவ்வாஶ்ரமத்தைச் சேர்ந்து அடக்கத்தினால் வணங்கினவராகி, நைமிசாரணியத்தில் வஸிப்பவர்களாகிய ரிஷிகளெல்லாரையும் பார்த்து, "இன்றைத்தினம் உங்கள் தரிசனத்தினால் பாக்கியமுள்ளவனானேன். வியாஸபகவானாற் சொல்லப்பட்ட தர்மமும் அர்த்தமும் சேர்ந்தவையான கதைகளெல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறேன். பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களே! அவற்றை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; தபோதனர்களாகிய நீங்கள் இப்போது கேட்டருளவேண்டும்" என்றனர்.

ஸூதர் அவ்வாறு சொன்னதைக்கேட்டு, நைமிசாரணியத்தில் வஸிப்பவர்களாகிய ரிஷிகள், விசித்திரமான கதைகளைக் கேட்பதற்காக அவ்விடத்தில் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஸூதபுத்திரர் அந்த ரிஷிகளனைவரையும் வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு தபஸின் அபிவிருத்தியைப்பற்றிக் குசலப்ரஶ்னஞ்செய்து அந்தப்பெரியோர்களால் தாமும் கௌரவிக்கப்பெற்றார். அந்தத்தவத்தோர் யாவரும் உட்கார்ந்தபின் ரோமஹர்ஷணபுத்திரர் அவர்கள் காட்டிய ஆஸனத்தைப் பணிவுடன் அங்கீகரித்துக்கொண்டார். அந்தஸூதர் அதில் ஸுகமாக உட்கார்ந்து ஶ்ரமபரிகாரமடைந்ததைக்கண்டு, ஒருரிஷி, பேசுவதற்கு ஸந்தர்ப்பத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு, "ஸூதபுத்ரரே! எங்கிருந்துவருகிறீர்? தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! இவ்வளவுகாலம் நீர் எங்கே சஞ்சரித்தீர்? கேட்கிற எனக்கு இதைச் சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்டார்.

இவ்விதம் அந்தரிஷி செம்மையாகவும் உண்மையாகவும் ப்ரஶ்னஞ்செய்ய, பேசுவதில் வல்லமையுடையவரான ரோமஹர்ஷணபுத்திரர், ஆத்மத்தியான நிஷ்டர்களான முனிவர்களுடைய விரிவான அந்த ஸபையில் அவர்களுடைய சரித்திரமும் அடங்கிய வாக்கியங்களைக் கூறத்தொடங்கினார்.

"கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் பெயர்பெற்ற வியாஸமஹரிஷியினாற்சொல்லப்பட்ட மஹாபாரதகதைகளைப் பரிக்ஷித்து மஹாராஜாவின் புத்திரரும் மஹாத்மாவுமான ஜனமேஜயரென்னும் ராஜரிஷி ஸர்ப்பயாகஞ்செய்தபோது அந்தராஜஶ்ரேஷ்டருக்கு வைசம்பாயனர் முழுதும் சரியாகச் சொன்னார். மிகுந்த புண்ணியமுள்ளவையும் ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷயங்களுள்ளவையுமான அந்தக்கதைகளை நான்கேட்டிருந்து, பிறகு, பலதீர்த்தங்களுக்கும் க்ஷேத்திரங்களுக்கும் யாத்திரைசெய்து, பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் மற்றுமுள்ள எல்லா அரசர்களும் யுத்தஞ்

செய்த இடமும், பிராமணர்களால் ஆஸ்ரயிக்கப்பெற்றதுமாகிய [1] ஸமந்தபஞ்சகமென்னும்புண்ணியக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயிருந்தேன். அவ்விடமிருந்து உங்களைத் தரிசனஞ்செய்ய விரும்பி இங்கே வந்துசேர்ந்தேன். நீண்டவாழ்நாளுள்ளவர்களாகிய உங்களையெல்லாம் பரப்பிரம்மமாகவன்றோ யான் நினைப்பது? பெரிய பாக்கியம் பெற்றவர்களும் ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமானமான தேஜஸ்ஸையுடையவர்களுமாகிய நீங்கள் ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு, பரிசுத்தர்களாகி, ஜபம்செய்துவிட்டு, அக்னிகளில் ஹோமத்தைமுடித்து, கவலையின்றி இந்தயாகத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். பிராமணர்களே! நான் புராணங்களிலுள்ள அறம் பொருள்களைப்பற்றிய புண்ணியகதைகளைச் சொல்லவா? மஹாத்மாக்களாகிய அரசர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவா? எதை நான்சொல்லட்டும்?" என்றுகேட்டனர்.

ரிஷிகள், "வியாஸமஹரிஷியாலே வெளியிடப்பட்டதும், தேவர்களாலும்பிரம்மரிஷிகளாலும்கேட்டுக்கொண்டாடப்பட்டதும், ஆச்சரியமான பதங்களையும் பர்வங்களையும் நுண்மையான் பொருள்களையும் நியாயங்களையுமுடையதும், வேதங்களின் பொருள்களையே அணிகலமாகப்பூண்டதும், கதைகளுள்ளே சிறந்ததுமாகிய அந்தப்பாரதமென்னும் பூர்வசரித்திரத்தைப்பற்றியதும், ஒழுங்காகச் சேர்க்கப்பட்ட விஷயங்களடங்கியதும், அநேகவிதமான சாஸ்திரங்களினாற் பூரிக்கப்பட்டதும், வியாஸருடைய ஆஜ்ஞைப்படி வைசம்பாயனராலே ஜனமேஜயராஜாவுடைய ஸர்ப்பயாகத்தில் ஸந்தோஷத்துடன் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டதும், நாலுவேதங்களோடும் சேர்ந்ததும், புண்ணியத்தைச் சேர்ப்பதும், பாவத்தையொழிப்பதும், ஆச்சரியமான செய்கையுள்ள வியாஸருடைய [2] ஸம்ஹிதையுமாகிய அந்தப்பரிசுத்தமான வாக்கைக் கேட்க விரும்புகிறோம்" என்றார்கள். ஸௌதியானவர் சொல்லுகிறார்:—

"மூலகாரணமான புருஷனும், ஈசானனும், அநேகர்களாலே யாகங்களில் அழைக்கப்பட்டவனும், அநேகர்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்டவனும், ஸத்தியனும், அழிவில்லாத ஒரு பரப்பிரம்மமும், ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபனும், சாஸ்வதனும், பிரகிருதியும் ஜீவர்களும் சேர்ந்த பிரபஞ்சரூபனும், அந்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு மேற்பட்டவனும், மேலானவைகளையும் கீழானவைகளையும் படைத்தவனும், என்றும் புதுமையானவனும், பரதத்துவமும், மாறுதலில்லாதவனும், மங்களகரனும், மங்களரூபனும், ஸர்வவியாபியும்,

1 நாலு புறங்களிலும் ஐந்து மடுக்களை உடையது.

2 வேதத்துக்கு ஒப்பான கிரந்தம்.

பிரார்த்திக்கத்தக்கவனும், பாவத்தைப் போக்குகிறவனும், பரிசுத்தனும், ஐம்புலன்களையும் ஆளுகிறவனும், ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் பிதாவுமாகிய ஹரியை நமஸ்கரித்து, எல்லா உலகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட மஹாத்மாவும் ஆச்சரியமான செய்கைகளையுடையவருமாகிய வியாஸமஹரிஷியினுடைய பரிசுத்தமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட ஆரம்பிக்கிறேன். அளவற்ற மகிமைபொருந்திய அந்த வியாஸபகவானுக்கு நமஸ்காரம்; அவருடைய அனுக்கிரகத்தினால் இந்த நாராயணனுடைய கதையைச் சொல்லத்தொடங்குகிறேன்.

நாராயணனுடைய கதையானது எவ்வாறு பயனைத்தருமோ அவ்வாறு பிரம்மசரியம்முதலான நான்கு ஆஶ்ரம தர்மங்களைச் செய்வதும் தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்வதும் பயனைக் கொடா. நாராயணனுக்கு ஒப்பு முன்னுமில்லை; இப்போதுமில்லை; இனிமேலுமில்லை. இந்த ஸத்தியவாக்கியத்தினாலே யான் எல்லா விஷயங்களையும் நிறைவேற்றுகிறேன். இந்த இதிஹாஸத்தைப் பூலோகத்தில் அநேககவிகள் முன்னேசொன்னார்கள்; பரந்த அறிவுள்ள மற்றும்சிலர் இப்போதும் சொல்லுகிறார்கள்; அப்படியே இனிமேலும் சிலர் சொல்லுவார்கள். மூன்று லோகங்களிலும் நிலைபெற்ற பெரிய ஞானமாகிய இதைப் பிராம்மணர்கள் விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் காப்பாற்றிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். இஃது, அழகான சொற்களாலும், தேவர்களுடைய [1] வ்யவஹாரங்களாலும், மனிதர்களுடைய வ்யவஹாரங்களாலும், அலங்கரிக்கப்பட்டது; பலவகையான சந்தங்களோடுகூடியது; வித்துவான்களுக்குப் பிரியமானது; ஸத்தியவதியின் புத்திரரான வியாஸர் தம்முடைய [2] தவத்தினாலும் [3] பிரம்மசரியத்தினாலும் நித்தியமான வேதத்தை வகுத்தபிறகு இந்தப் புண்ணியமான [4] இதிஹாஸத்தைச் செய்தார். புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய இமயமலையின் அடிவாரத்தில் பரிசுத்தமான குஹாக்ருஹத்தில் தர்மாத்மாவாகிய அந்த வியாஸர் ஸ்நானஞ்செய்து தருப்பையைப்பரப்பி அதன்மேல் எழுந்தருளியிருந்துசுத்தரும்நியமமுள்ளவருமாய் மனத்தை அடக்கி த்யானத்திலேயே நிலைபெற்றிருந்து பாரதமென்னும் இதிஹாஸத்தினுடைய அந்த வரலாற்றைத் தபோபலத்தினால் ஆராய்ந்து [5] யோகத்தில் பிரவேசித்து ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் பூர்ணமாகப் பார்த்தார். அவர் கண்டமுறையாவது: —

1 சரித்திரம் முதலியவை. 2 தியானசக்தி.
3 இந்திரியஜயம். 4 புராதனசரித்திரம்.
5 புறப்பொருள்களை உள்ளே காணக்கூடிய சக்தி.

இவ்வுலகம், பிரகாசமில்லாமலும் அறிவில்லாமலும் எங்கும் இருளால் மூடப்பட்டுமிருந்தபோது, பிரஜைகளின் வித்தாகவுள்ளதும் அழிவில்லாததுமாகிய ஒரு பெரியமுட்டை உண்டாயிற்று. பெரியதும் அற்புதமுமான அந்த அண்டத்தை யுகங்களுக்கு ஆதி காரணமென்று சொல்லுகின்றனர். ஸத்தியமும் தேஜோமயமும் அழியாததும் ஆச்சரியமும் நினைத்தற்கரியதும் எல்லாவற்றினும் ஒரேதன்மையாக இருப்பதும் வெளிப்படாததும் எல்லாவற்றுள்ளும் பிரவேசித்திருப்பதும், ஜடங்களும் ஜீவன்களும் தானாக இருப்பதுமாகிய பிரம்மமானது, அந்த அண்டத்தில் வேதங்களினால் அறியப்படுகிறது. அந்த அண்டத்தில், பிரஜைகளைப்படைக்கின்றவரும், சக்தியுள்ளவருமாகிய (முதல்) பிரம்மதேவர் பிறந்தார்.

தேவர்களுக்கெல்லாம் பிதாவாகிய பிரம்மாவும், ஸ்தாணுவும், பிரம்மபுத்திரரான ஸ்வாயம்புவமனுவும், பிரசேதஸின் புத்திரராகிய தக்ஷரும், தக்ஷருடைய புத்திரர்கள் ஏழுபேர்களும்,[1] இருபத்தொரு பிரஜாபதிகளும் உண்டானார்கள். எல்லா ரிஷிகளாலும் அறியப்பட்டவனும் அறிதற்கரிய ஸ்வரூபமுள்ளவனுமாகிய விராட்புருஷனும், விசுவேதேவர்களும், ஆதித்தியர்களும், வஸுக்களும், அஸ்வினீதேவர்களும், யக்ஷர்களும், ஸாத்தியர்களும், பிசாசர்களும், [2] குஹ்யகர்களும், பிதிர்தேவதைகளும் பிறந்தனர்; பிறகு, எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களும், வித்வான்களும், சிஷ்டர்களும், சிரேஷ்டர்களுமான அநேக மஹரிஷிகள் உண்டானார்கள்; ஜலம், மேலுலகம், பூமி, வாயு, இடைவெளி, திசைகள், வருஷங்கள், ருதுக்கள், மாஸங்கள், பக்ஷங்கள், பகலிரவுகள் இவை முறையே உண்டாயின. இன்னும் உலகத்திற் காணப்படுகின்ற ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய மற்றஎல்லாப்பொருள்களும் உண்டாயின; ஜகங்களுக்கு முடிவுவரும்போது அவையெல்லாம் மறுபடி ஸம்ஹாரஞ்செய்யப்படுகின்றன. அந்த அந்த ருதுக்களின் அநேகவிதமான அடையாளங்கள் ஒவ்வொரு ருதுவும் திரும்பிவரும்போது, அந்த அந்த ருதுக்களில் முன்னிருந்தவையாகக் காணப்படுவதுபோல், ஒவ்வொருயுகத்தின் ஆரம்பத்திலும் வஸ்துக்கள் அந்த அந்த முந்திய யுகங்களிலிருந்தவைபோற் காணப்படுகின்றன. இந்தவிதமாக ஆதியும் அந்தமுமில்லாததும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகிய பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமுமான இந்தக் காலசக்கரமானது, ஆரம்பமும் முடிவுமில்லாமல் உலகத்திற் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது. முப்பத்து மூன்று ஆயிரங்களும், முப்பத்துமூன்று நூறுகளும், முப்பத்துமூன்று

1 மரீசிமுதலிய ஸப்தரிஷிகளும், பதினான்குமனுக்களும்.

2 யக்ஷர்களில் ஒருவகையினர்.

மாகத் தேவர்களின் ஸ்ருஷ்டி சுருக்கமாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திவஸ்புத்திரன், ப்ருஹத்பானு, சக்ஷு, ஆத்மா, விபாவஸு, ஸவிதா, ரிசிகன், அர்க்கன், பானு, ஆசாவஹன், ரவிஎன்னும் இவர்களெல்லோரும் சூரியனுடைய புத்திரர்கள். இவர்களுக்குப் பின்தோன்றியவர் மஹ்யர் என்னப்பட்ட வைவஸ்வதமனு. தேவப்ராட் என்பவர் அந்த மனுவின்புத்திரர்; தேவப்ராட்டின் புத்திரர் ஸுப்ராட் என்பவர். சந்ததியுள்ளவர்களும் மிகுந்த கல்வியுள்ளவர்களுமாகிய தசஜ்யோதி, சதஜ்யோதி, ஸஹஸ்ரஜ்யோதி என்ற மூன்றுபேர்கள் ஸுப்ராட்டின் புத்திரர்கள். மஹாத்மாவாகிய தசஜ்யோதிக்குப் பதினயிரம் புத்திரர்கள் உண்டானர்கள். அதற்குப் பதின்மடங்கானவர்கள் சதஜ்யோதியின் புத்திரர்கள். அதற்குமேல் இன்னும் பதின்மடங்கானவர்கள் ஸஹஸ்ரஜ்யோதியின் புதல்வர்கள். அவர்களிடமிருந்துதான் இந்தக்குருவம்சமும், யதுவம்சமும், பாரதவம்சமும், யயாதிவம்சமும், இக்ஷ்வாகுவம்சமும், இன்னும் அநேக ராஜரிஷிவம்சங்களும், மிகவிரிவான பிராணி ஸ்ருஷ்டிகளும் உண்டாயின. பிராணிகளிருக்குமிடமனைத்தும், ஜனனம் மரணம் விளைப்பயன் ஆகிய [1] மூன்றுவகைரஹஸ்யங்களும், வேதமும், யோகமும், ஞானமும், தர்மார்த்தகாமங்களும், அவற்றைப்பற்றிய பற்பல சாஸ்திரங்களும், உலகநடையின் ஒழுங்குமாகிய எல்லாவற்றையும் வியாஸமஹரிஷியானவர் கண்டறிந்தார்.

பாரதவம்சத்தினுடைய ராஜ்யதந்திரமும் பூரணமான அபிவிருத்தியும், சரித்திரங்களும், [2] உபாக்கியானங்களும், அநேக விதங்களான வேதார்த்தங்களுமாகிய இதிஹாஸக்ரந்தத்தினுடைய லக்ஷணமுழுவதும் இந்த அத்தியாயத்தில் ஸங்க்ரஹமாக வரிசைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன; பிறகு, விரிவாகச் சொல்லப்படும். இந்தப் பெரிய ஞானத்தை வியாஸமஹரிஷி, சுருக்கியும் விரித்தும் சொன்னர். ஏனென்றல், உலகத்தில் சுருக்கம் விரிவு இரண்டையும் வைத்துக்கொள்வது வித்வான்களுக்குப் பிரியமானது.

சிலபிராம்மணர்கள் பாரதத்தை [3] 'நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய' என்ற சுலோகம் முதலாகவும், இன்னும் சிலர் ஆஸ்தீகர்சரித்திரம் முதலாகவும், மற்றும் சிலர் உபரிசரவஸுவின் சரித்திரம் ஆதியாகவும் ஓதுகின்றனர். அவை ஒவ்வொன்றும் ஸரியே. ஞானவான்

1 தர்ம அர்த்த காம ரஹஸ்யங்களென்பது பழைய உரை.

2 கிளைக்கதைகள்.

3 மஹ்யர் என்னும் வைவஸ்வத மனுவின்வரலாறு முதலாகவென்றும் சிலர் கூறுவர்.

கள் தங்களுக்குக் கிரந்தங்களிலுள்ள ஞானத்தை அநேக விதங்களாற்பிரகாசப்படுத்துகின்றனர். சிலர் கிரந்தங்களை விரித்து உரைசெய்ய ஸமர்த்தர்களாயிருக்கின்றனர். மற்றும்சிலர் கிரந்தங்களை மறவாமலிருக்க வல்லவர். ஸத்தியவதியின் புத்திரரான வியாஸர் தம்முடைய தவத்தினாலும் பிரம்மசரியத்தினாலும் நித்தியமான வேதத்தை வகுத்து, புண்ணியமான இந்த இதிஹாஸத்தைச்செய்தார். முன்பு பராசரரின் புதல்வரும், வித்வானும், உக்கிரமான தவமுள்ளவரும், தர்மத்தில் சித்தமுள்ளவரும், சக்திமானுமாகிய கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்னும் பிரம்மரிஷி தம்தாயாருடைய கட்டளையினாலும், சிறந்த புத்தியுள்ள பீஷ்மருடைய கட்டளையினாலும், விசித்திரவீரியனுடைய பாரியையிடம் மூன்று அக்கினிகளைப்போன்ற குருவம்ச புத்திரர்கள் மூவரையும் உண்டுபண்ணினார்; திருதராஷ்டிரனையும் பாண்டுவையும் விதுரரையும் உண்டுபண்ணிவிட்டு ஞானவானாகிய வியாஸர் மறுபடியும் தவத்திற்காக ஆஸ்ரமத்திற்கே சென்றார். அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்து முடிவை அடைந்தபின் வியாஸமஹரிஷி இந்த மனுஷ்ய லோகத்துக்காகப் பாரதத்தைச் சொன்னார். ஜனமேஜய ராஜாவும் ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களும் பாரதத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்திருந்த வைசம்பாயனரென்னும் சிஷ்யரைச் சொல்லும்படி வியாஸர் ஆஜ்ஞாபித்தார். அந்த யாகத்தில் ஹோமகாரியங்களுக்கு இடையே, ஸபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஜனமேஜய ராஜர் அடிக்கடி கேட்க வைசம்பாயனர் பாரதத்தைச் சொல்லலானார்.

"குருவம்சத்தினுடைய அபிவிருத்தியையும், காந்தாரியின் தர்ம ஒழுக்கத்தையும், விதுரருடைய புத்தியையும், குந்தியினுடைய தைரியத்தையும், [1] வாஸுதேவனுடைய மகிமையையும், பாண்டவர்களுடைய ஸத்தியத்தையும், திருதராஷ்டிர புத்திரர்களுடைய கெட்ட செய்கையையும், பகவானான த்வைபாயனமஹரிஷி செவ்வையாகச் சொன்னார். புண்ணிய காரியஞ்செய்தவர்களுடைய உபாக்கியானங்களோடு கூடி நூறாயிரம் சுலோகங்களாகிய இந்தப் பாரதமானது, கேட்கத்தக்கவற்றிலும் அறியத்தக்கவற்றிலும் சிறந்தது; உபாக்கியானங்களில்லாமல் இருபத்துநாலாயிரம் சுலோகங்களாகிய பாரதமென்னும் கிரந்தத்தைச் செய்தார்; அவ்வளவே பாரதமென்று வித்வான்களாற் சொல்லப்படுகிறது. மறுபடியும் அவர் அந்தப்பாரதத்திலிருந்து எல்லாப்பர்வங்களின் விஷயங்களையும் சுருக்கி நூற்றைம்

1 கிருஷ்ணன்.

பது சுலோகங்களால் அனுக்கிரமணிகாத்தியாயமாகவும்செய்தார். அந்த உத்கிருஷ்டமான இதிஹாஸத்தைச்செய்து, ஸமர்த்தரான த்வைபாயனர், 'இதை இங்கே எவ்வாறு சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பிப்பேன்?' என்று சிந்தையுற்றூர்.

த்வைபாயன மஹரிஷியின் அந்தச்சிந்தையையறிந்து உலகங்களுக்குப் பிதாவாகியபகவான் பிரம்மதேவர், அந்த ரிஷியை மகிழ்வித்தற்காகவும், ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்வதற்காகவும், நேராகவே அவருக்குக் காட்சிகொடுத்தார். வியாஸர் அவரைக்கண்டு திகைத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, தலைவணங்கிநின்று, எல்லா முனிகணங்களினுலும் சூழப்பட்டவராய் அவருக்கு ஆஸனம் கொடுத்தார்; அந்த உயர்ந்த ஆஸனத்தில் வீற்றிருந்த ஹிரண்யகர்ப்பரை அடுத்து, ஆஸனத்துக்கருகில் வியாஸபகவான் நின்றூர். பிறகு, மேலான ஸ்தானத்திலிருப்பவராகிய ப்ரம்மாவினுல் உத்தரவு கொடுக்கப்பட்ட வியாஸர் மகிழ்வுற்றுப் புன்னகையுடன் அவருடைய ஆஸனத்துக்கருகில் இருந்தார். மிக்க தேஜஸோடுகூடிய அந்தவியாஸர் லோகஶ்ரேஷ்டரான பிரம்மதேவரை நோக்கி, 'பகவானே! மிகவும் சிலாக்கியமான இந்தக்காவியம் என்னுலே செய்யப்பட்டது; ப்ரம்மாவே! வேதத்தினுடைய ரஹஸ்யமும் மற்றுள்ள விஷயமும் என்னுல் இதில் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன; சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜோதிஷம், கல்பம் என்னும் ஆறுவேதாங்கங்களும் உபநிஷத்துக்களும் அடங்கிய வேதங்களைத்தெளிவாகச்செய்வதும், [1] இதிஹாஸங்கள் [2] புராணங்கள் இவற்றின்விரிவும் சுருக்கமும், சென்றதும் நடக்கிறதும் வருவதுமாகிய மூன்றுகாலங்களும், மூப்பு இறப்பு பயம் வியாதி உத்பத்தி நாசம் இவைகளின் நிச்சயமும், அநேகவிதங்களான தர்மங்களுடையஇலக்கணமும்,பிரம்மசரியமுதலிய ஆஶ்ரமங்களின் இலக்கணமும், நாலுவருணங்கள் எல்லாப்புராணங்கள் தவம் பிரம்மசரியம் இவைகளின்முறையும், பூமி சந்திரன் சூரியன் [3] கிரகங்கள் [4] நட்சத்திரங்கள் [5] தாரைகள் யுகங்கள் இவைகளின் அளவும், ரிக்குக்களும், யஜுஸுகளும், ஸாமங்களும், அவ்வாறே வேதத்திலுள்ள ஆத்மஞானபாகமும், தர்க்கசாஸ்திரப்பயிற்சியும், வைத்

---

1 சரித்திரத்தைப்பற்றியவை. 2 ஸ்ருஷ்டி, பிரளயம், வம்சம், மன்வந்தரம், வம்சத்தின் சரித்திரங்கள் ஆகிய இவைகள் அடங்கியவை.

3 அங்காரகன் முதலியவை.

4 அஶ்வினிமுதலியவை உஎ. 5 மற்ற நட்சத்திரங்கள்.

தியசாஸ்திரமும், பாசுபதமும் [1] ஞானமும், தேவ மனுஷ்யஜாதிகளும், அவ்வவற்றின் அநேககாரணங்களும், புண்ணியதீர்த்தங்கள், புண்ணியக்ஷேத்திரங்கள், நதிகள், பர்வதங்கள், வனங்கள், கடல்கள், நகரங்கள், உயர்ந்த தனுர்வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட அஸ்திரவிதிகள், தேவர்களுடைய [2] கல்பங்கள் இவைகளும் யுத்தப்பயிற்சியும், பேசுகிறவிதங்களின் வேறுபாடுகளும், உலக நடையின் முறையும், ஸர்வவியாபியானவஸ்து எதுவோ அதுவும் இதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இதை எழுதுகிறவர் பூமியில் யாருமில்லை' என்று சொன்னார்.

பிரம்மதேவர், 'நீர் ஸூக்ஷ்மமான ஞானத்தை அறிந்திருப்பதனால் உம்மைத் தவத்தினால் மேன்மைபெற்றவரும் ரிஷிஶ்ரேஷ்டருமான [3] வஸிஷ்டரைக்காட்டிலும் அதிக ஶ்ரேஷ்டராக நினைக்கிறேன். உமது வாக்கு, பிறந்ததுமுதற் பொய்யாததும், வேதத்தைச் சொல்வதுமாக இருப்பதை நான் அறிவேன். உம்மாலேயே பாரதம் காவியமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆதலால், அது காவியமேயாகும். எப்படி மற்ற மூன்று ஆஶ்ரமங்களும் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்துக்கு மேற்படாவோ அப்படியே எந்தக்கவிகளும் இந்தக் காவியத்திற்கு மேற்போக வல்லவராகார். நீர் ஞானமென்கிற தீபத்தினாலே ஒளிகொடாமற்போனால், உலகமானது ஜடமாகவும், குருடாகவும், செவிடாகவும், பித்துள்ளதாகவும் இருளடைந்து போய்விடும். தம்தம் செய்கைகளினால் கட்டப்பட்டு, அஞ்ஞான இருளால் கண்தெரியாத உலகத்துக்கு ஞானமென்னும் [4] அஞ்சன சலாகையாலே அறிவாகிய கண்கள் மலர்ச்சியுண்டாக்கப்பெற்றன. அறம் பொருள் இன்பம் வீடாகிய புருஷார்த்தங்களைச் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் சொல்லிச் சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற பாரதத்தினால் நீர் மனிதர்களுடைய இருளை அகற்றிவிட்டீர். உமது [5] புராணம் பூர்ணசந்திரனைப்போன்றது. இதனாற் பிரகாசம் செய்யப்பெற்ற வேதார்த்தம் நிலவுபோலிருக்கிறது. நிலவினால் ஆம்பற்பூக்கள் மலர்வதுபோல், இந்தப் புராணத்தினால் மனிதர்களின் புத்தி மலரும்படி செய்யப்பட்டது. அஞ்ஞானமென்னும் மறைவை விலக்குகிற இதிஹாஸமென்ற விளக்கினால் உலகம்

1 தானமும் என்றும்பாடம். 2 பலயுகங்கள்.

3 வேறுபாடம்: தவத்தினாற்சிறந்ததும் ரிஷிகளின்சமூஹத்துக்கெல்லாம் மேற்பட்டதுமாகிய ரஹஸ்யமான ஞானரூபமாகிய பிரம்மத்தை அறிந்ததினால் உம்மை அதிக ஶ்ரேஷ்டராக நினைக்கிறேனென்பது.

4 கண்ணுக்கு மையெழுதுங்கோல். 5 பாரதம்.

என்னும் வீட்டின் உட்புறமுழுவதும் செம்மையாகப் பிரகாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பாரதமென்பது ஒருமரம். அதற்கு ஸங்கிரஹாத்தியாயமென்னப்பட்ட அனுக்கிரமணிகாபர்வமே விதை; பௌலோமம் ஆஸ்தீகமென்கிற பர்வங்களே வேர்கள்; ஸம்பவபர்வமே பருத்த அடிமரம்; ஸபாபர்வமே பக்ஷிகள் முதலியவை தங்குமிடம்; அரணியபர்வம் மரத்தின் சிறுகிளை; விராடபர்வமும் உத்தியோகபர்வமும் ஸாரம்; பீஷ்மபர்வம் பெருங்கிளை; துரோணபர்வம் இலைகள்; கர்ணபர்வம் வெண்மையான புஷ்பம்; சல்லியபர்வம் அதன்மணம்; ஸ்திரீபர்வமும் ஐஷீகபர்வமும் [1] நுனி; சாந்திபர்வம் பெரும்பழம்; அஶ்வமேதபர்வம் அமிருதத்திற்கு ஒப்பான பழரஸம்; ஆஶ்ரமவாஸபர்வம் பறவைகளுக்கு ஆதாரமான இடம்; மௌஸலபர்வம் [2] பறவைகளின் ஒலித்தொகுதி; சிஷ்டர்கள் இம்மரம்காத்த பறவைகள்; ஜனங்களுக்கு மேகம் ஜீவனாதாரமாயிருத்தலைப்போல் பாரதமென்னும் மரம் அழியாமல் கவிசிரேஷ்டரனைவர்க்கும் ஜீவனாதாரமாக இருக்கும். ரிஷியே! இந்தக் காவியத்தை எழுதுவதற்காகக் கணபதியைத் தியானஞ்செய்யும்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு வியாஸரைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு உலகத்துக்கெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவும் பகவானுமாகிய அந்தப் பிரம்மதேவர் ரிஷிகணங்களுடனும் தேவகணங்களுடனும் தம்முடைய ஸ்தானத்துக்குச் சென்றார்.

பிறகு, ஸத்யவதியின் புத்திரராகிய வியாஸமஹரிஷி விநாயகரைத் தியானித்தார். தியானித்தவுடன் பக்தர்கள் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுபவரும் கணங்களுக்குத் தலைவருமான விக்நேஶ்வரர் வேதவியாஸர் இருந்த இடத்திற்கு எழுந்தருளினார். குற்றமற்ற ஜனமேஜயரே! அப்போது வியாஸர் விக்நேஶ்வரருக்குப் பூஜை செய்து, வீற்றிருந்த அவரைநோக்கி, 'கணநாதரே! மனத்தில்முன்னமே அமைக்கப்பட்ட இந்தப் பாரதத்தை இப்போது நான் சொல்லுகிறேன்; நீர் இதை எழுதவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். இதைக்கேட்டு விக்நேஶ்வரர், 'எழுதும்போது என்னுடைய எழுதுகோல் ஒரு நிமிஷமாவது நில்லாமலிருக்குமானால் அப்போதுதான் நான் எழுதுபவனாக இருப்பேன்' என்றார். அது கேட்டு வியாஸபகவான், '(பொருளை) அறிந்துகொண்டே எந்த இடத்திலும் நீர் எழுதவேண்டும்' என்று அந்த விக்நேஶ்வரரைக் கேட்டுக்கொண்டார். விநாயகர் ஸம்மதித்து எழுதத் தொடங்

1 சிரமபரிகாரம் செய்தற்குரிய நிழலென்பது பழையவுரை.

2 தாதுபோன்ற குறுக்குக்கிளையின் சேர்க்கையென்பது பழையவுரை.

கினர். அப்போது மஹரிஷியானவர் விளையாட்டாகவே கிரந்தத்தில் பொருள் விளங்காத பாகமாகிய முடிச்சை அமைத்தார். அது விஷயத்தில், த்வைபாயன மஹரிஷி, 'எண்ணாயிரத் தெண்ணூறு சுலோகங்கள் எனக்குத் தெரியும்; சுகருக்குத் தெரியும்; ஸஞ்சயனுக்குத்தெரியுமோ தெரியாவோ' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறார். மஹரிஷியே! மிகக் கடினமாக இயற்றப்பட்ட பொருள் விளங்காத அந்தச் சுலோகங்கள், சொல்லும் பொருளும் வெளிப்படையாக இராமையால், பகுத்தறிய முடியவில்லை. ஸர்வஜ்ஞராகிய விக்நேஶ்வரர் சற்றுநேரம் அதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்குமளவில் வியாஸர் வேறு அநேக சுலோகங்களைச் செய்தார். இனிமையும் பரிசுத்தமுமான ரஸத்தோடு கூடியதும் தேவர்களாலும் சேதிக்கமுடியாததுமாகிய பாரதமென்னும் அந்த மரத்தின் புஷ்பங்கள் பழங்கள் முதலியவற்றின் உத்பத்தியைச் சொல்லுவேன். எல்லாப் பர்வங்களின் விஷயங்களுமுள்ள அநுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். த்வைபாயன மஹரிஷியானவர் இந்தப் பாரதத்தை முதலில் தம்முடைய புத்திரராகிய சுகமஹரிஷிக்குக் கற்பித்தார். அந்தப் பிரபுவான வியாஸர், பின்பு தகுந்த மற்றச் சிஷ்யர்களுக்கும் சொல்லிவைத்தார். அவர் அறுபது லக்ஷம் கிரந்தஸங்கியையுள்ள வேறோர் இதிஹாஸமாகச்செய்தார். அதில் முப்பதுலக்ஷம் கிரந்தங்கள் தேவலோகத்தில் நின்றன; பதினைந்து லக்ஷம் கிரந்தங்கள் பிதிர்லோகத்திலும், பதினான்கு லக்ஷம் கிரந்தங்கள் இராக்ஷஸர்கள் யக்ஷர்களிடத்திலும் வெளியிடப்பட்டு நின்றன; ஒருலக்ஷமட்டும் மனுஷ்யர்களிடம் நின்றன.

(பாரதத்தை) நாரதர் தேவர்களுக்குச் சொன்னர். அஸிதரும் தேவலரும் பிதிர்க்களுக்குச்சொன்னர்கள். கந்தர்வர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் சுகர் சொன்னர். வியாஸருடைய சிஷ்யரும் தர்மத்திலேயே மனமுள்ளவரும் வேதமறிந்தவர்களெல்லாரிலும் சிறந்தவருமாகிய வைசம்பாயனரென்பவர், இந்த மனுஷ்ய லோகத்தில் வெளிப்படுத்தினர். பரிக்ஷித்தின் புத்திரரும் மஹாத்மாவுமான ஜனமேஜயராஜாவுக்கு வைசம்பாயனரென்னும் பிரம்மரிஷி சொன்ன லக்ஷத்தையும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்.

துரியோதனன் கோபமே உருக்கொண்ட பெரியவ்ருக்ஷம்; அதற்குக் கர்ணன் அடிமரம்; சகுனி கவடு; துச்சாஸனன் நிறைந்த புஷ்பமும் கனியும்; தன்மனத்தை அடக்க வல்லமையில்லாத த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வேர்.

யுதிஷ்டிரர், தர்மமே உருக்கொண்ட ஒருபெரிய மரம்; அதற்கு அர்ஜுனன் அடிமரம்; பீமஸேனன் கிளைகள்; மாத்திரியின் புத்திரர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்கள் செழுமையான பூவும் கனியும்; கிருஷ்ணனும் வேதமும் பிராம்மணர்களும் வேர்கள்.

பாண்டு யுத்தஞ்செய்ய மிகுந்த சக்திமானயிருந்ததனல் அநேக தேசங்களை ஜயித்துக் காட்டில்வேட்டையாடிக்கொண்டு தன் ஜனங்களுடனும் ரிஷிகளுடனும்கூடிக் காட்டில் வஸித்தான். அவன் புணர்ச்சியிலிருந்த மானைக்கொன்றதனல் தடுக்கக்கூடாத ஆபத்தையடைந்தான். பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் ஜனித்தனர்; அங்கேயே ஆசாரவிதிகளை ஒழுங்காகக் கற்பிக்கப்பெற்றனர். அவர்களின் தாயார்களாகிய குந்தியும் மாத்திரியும் தர்மத்தின் ரஹஸ்யமான துர்வாஸரிஷியின் மந்திரத்தினல் தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன், அஸ்வினிதேவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து அநுக்கிரஹம்பெற்றனர். பிறகு, பர்த்தாவினிடத்து அன்புள்ளவளாகிய குந்தி பதிவிரதாதர்மத்துக்குரிய துர்வாஸரிஷியின் மந்திரத்தையடைந்து புத்திரர்களை இச்சித்து அந்த மந்திரத்தினல், தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன் இவர்களை அழைத்தாள். குந்தி உபதேசித்த மந்திரத்தினல் மாத்திரி அஸ்வினிதேவர்களை அழைத்தாள். பிறகு, பாண்டவர்யாவரும் குந்தி மாத்திரி இவர்களுடைய மந்திரங்களினற் பிறந்தனர்; மஹரிஷிகளுடைய புண்ணியமான ஆஸ்ரமங்களிலும் பரிசுத்தமான காடுகளிலும் தாயார்களாற் காப்பாற்றப்பட்டு ரிஷிகளுடன்கூட வளர்ந்தனர். மஹாத்மாக்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்யாவரும் ஜனித்தபிறகு சிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரமான சதஸ்ருங்கமென்னும் பெரியகுன்றின்மேல் மாத்ரியோடுகூடப் புணர்ந்து, ரிஷிசாபத்தின் வலிமையினல் பாண்டு இறந்தான்.

பாலர்களும் அழகுள்ளவர்களும் ஜடைதரித்தபிரம்மசாரிகளுமாகிய அந்த இளைஞர்கள் ரிஷிகளால் நேராகவே த்ருதராஷ்டிரனைச் சேர்ந்தவர்களிடம் கொண்டுவந்துவிடப்பட்டனர். 'இந்தப் பாண்டவர்கள், உங்களுக்குப் புத்திரர்களும், ஸஹோதரர்களும், சிஷ்யர்களும், மித்திரர்களுமாயிருப்பவர்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தரிஷிகள் அங்கிருந்து மறைந்தனர். ரிஷிகளால் ஒப்பிக்கப்பெற்ற அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்டு அப்போது கௌரவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள சிஷ்டர்களான நான்குவருணத்தார்களும் ஸந்தோஷத்தினல் அதிகமாக முழங்கினர். 'இவர்கள் பாண்டுவின் புத்திரர்களல்லர்' என்று சிலரும், 'பாண்டு புத்ரர்களே' என்று வேறுசிலரும், 'இறந்து வெகுநாளான பாண்டுவுக்குப் புத்

கிறார். அப்போது மஹரிஷியானவர் விளையாட்டாகவே கிரந்தத்தில் பொருள் விளங்காத பாகமாகிய முடிச்சை அமைத்தார். அது விஷயத்தில், த்வைபாயன மஹரிஷி, 'எண்ணாயிரத் தெண்ணூறு சுலோகங்கள் எனக்குத் தெரியும்; சுகருக்குத் தெரியும்; ஸஞ்சயனுக்குத்தெரியுமோ தெரியாவோ' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறார். மஹரிஷியே! மிகக் கடினமாக இயற்றப்பட்ட பொருள் விளங்காத அந்தச் சுலோகங்கள், சொல்லும் பொருளும் வெளிப்படையாக இராமையால், பகுத்தறிய முடியவில்லை. ஸர்வஜ்ஞராகிய விக்நேஶ்வரர் சற்றுநேரம் அதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்குமளவில் வியாஸர் வேறு அநேக சுலோகங்களைச் செய்தார். இனிமையும் பரிசுத்தமுமான ரஸத்தோடு கூடியதும் தேவர்களாலும் சேதிக்கமுடியாததுமாகிய பாரதமென்னும் அந்த மரத்தின் புஷ்பங்கள் பழங்கள் முதலியவற்றின் உத்பத்தியைச் சொல்லுவேன். எல்லாப் பர்வங்களின் விஷயங்களுமுள்ள அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தைச் சொல்லுகின்றேன். த்வைபாயன மஹரிஷியானவர் இந்தப் பாரதத்தை முதலில் தம்முடைய புத்திரராகிய சுகமஹரிஷிக்குக் கற்பித்தார். அந்தப் பிரபுவான வியாஸர், பின்பு தகுந்த மற்றச் சிஷ்யர்களுக்கும் சொல்லிவைத்தார். அவர் அறுபது லக்ஷம் கிரந்தஸங்கியையுள்ள வேறோர் இதிஹாஸமாகச்செய்தார். அதில் முப்பதுலக்ஷம் கிரந்தங்கள் தேவலோகத்தில் நின்றன; பதினைந்து லக்ஷம் கிரந்தங்கள் பிதிர்லோகத்திலும், பதினான்கு லக்ஷம் கிரந்தங்கள் இராக்ஷஸர்கள் யக்ஷர்களிடத்திலும் வெளியிடப்பட்டு நின்றன; ஒருலக்ஷமட்டும் மனுஷ்யர்களிடம் நின்றன.

(பாரதத்தை) நாரதர் தேவர்களுக்குச் சொன்னார். அஸிதரும் தேவலரும் பிதிர்க்களுக்குச்சொன்னார்கள். கந்தர்வர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் யக்ஷர்களுக்கும் சுகர் சொன்னார். வியாஸருடைய சிஷ்யரும் தர்மத்திலேயே மனமுள்ளவரும் வேதமறிந்தவர்களெல்லாரினும் சிறந்தவருமாகிய வைசம்பாயனரென்பவர், இந்த மனுஷ்ய லோகத்தில் வெளிப்படுத்தினார். பரிக்ஷித்தின் புத்திரரும் மஹாத்மாவுமான ஜனமேஜயராஜாவுக்கு வைசம்பாயனரென்னும் பிரம்மரிஷி சொன்ன லக்ஷத்தையும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்.

துரியோதனன் கோபமே உருக்கொண்ட பெரியவ்ருக்ஷம்; அதற்குக் கர்ணன் அடிமரம்; சகுனி கவடு; துச்சாஸனன் நிறைந்த புஷ்பமும் கனியும்; தன்மனத்தை அடக்க வல்லமையில்லாத த்ருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வேர்.

யுதிஷ்டிரர், தர்மமே உருக்கொண்ட ஒரு பெரிய மரம்; அதற்கு அர்ஜுனன் அடிமரம்; பீமஸேனன் கிளைகள்; மாத்திரியின் புத்திரர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்கள் செழுமையான பூவும் கனியும்; கிருஷ்ணனும் வேதமும் பிராம்மணர்களும் வேர்கள்.

பாண்டு யுத்தஞ்செய்ய மிகுந்த சக்திமானாயிருந்ததனால் அநேக தேசங்களை ஜயித்துக் காட்டில்வேட்டையாடிக்கொண்டு தன் ஜனங்களுடனும் ரிஷிகளுடனும்கூடிக் காட்டில் வஸித்தான். அவன் புணர்ச்சியிலிருந்த மானைக்கொன்றதனால் தடுக்கக்கூடாத ஆபத்தையடைந்தான். பாண்டவர்கள் அந்த வனத்தில் ஜனித்தனர்; அங்கேயே ஆசாரவிதிகளை ஒழுங்காகக் கற்பிக்கப்பெற்றனர். அவர்களின் தாயார்களாகிய குந்தியும் மாத்திரியும் தர்மத்தின் ரஹஸ்யமான துர்வாஸரிஷியின் மந்திரத்தினால் தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன், அஸ்வினிதேவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமிருந்து அநுக்கிரஹம்பெற்றனர். பிறகு, பர்த்தாவினிடத்து அன்புள்ளவளாகிய குந்தி பதிவிரதாதர்மத்துக்குரிய துர்வாஸரிஷியின் மந்திரத்தையடைந்து புத்திரர்களை இச்சித்து அந்த மந்திரத்தினால், தர்மதேவதை, வாயு, இந்திரன் இவர்களை அழைத்தாள். குந்தி உபதேசித்த மந்திரத்தினால் மாத்திரி அஸ்வினிதேவர்களை அழைத்தாள். பிறகு, பாண்டவர்யாவரும் குந்தி மாத்திரி இவர்களுடைய மந்திரங்களினாற் பிறந்தனர்; மஹரிஷிகளுடைய புண்ணியமான ஆஸ்ரமங்களிலும் பரிசுத்தமான காடுகளிலும் தாயார்களாற் காப்பாற்றப்பட்டு ரிஷிகளுடன்கூட வளர்ந்தனர். மஹாத்மாக்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்யாவரும் ஜனித்தபிறகு சிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரமான சதஸ்ருங்கமென்னும் பெரியகுன்றின்மேல் மாத்ரியோடுகூடப் புணர்ந்து, ரிஷிசாபத்தின் வலிமையினால் பாண்டு இறந்தான்.

பாலர்களும் அழகுள்ளவர்களும் ஜடைதரித்தபிரம்மசாரிகளுமாகிய அந்த இளைஞர்கள் ரிஷிகளால் நேராகவே த்ருதராஷ்டிரனைச் சேர்ந்தவர்களிடம் கொண்டுவந்துவிடப்பட்டனர். 'இந்தப் பாண்டவர்கள், உங்களுக்குப் புத்திரர்களும், ஸஹோதரர்களும், சிஷ்யர்களும், மித்திரர்களுமாயிருப்பவர்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தரிஷிகள் அங்கிருந்து மறைந்தனர். ரிஷிகளால் ஒப்பிக்கப்பெற்ற அந்தப் பாண்டவர்களைக் கண்டு அப்போது கௌரவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள சிஷ்டர்களான நான்குவருணத்தார்களும் ஸந்தோஷத்தினால் அதிகமாக முழங்கினர். 'இவர்கள் பாண்டுவின் புத்திரர்களல்லர்' என்று சிலரும், 'பாண்டு புத்ரர்களே' என்று வேறுசிலரும், 'இறந்து வெகுநாளான பாண்டுவுக்குப் புத்

திரர்கள் எப்படியிருக்கலாகும் ?' என்று மற்றும் சிலரும் சொன்ஞர்கள் ; 'எப்படியிருந்தாலும் நல்வரவு ; நல்லகாலமாதலாற் பாண்டுவின்ஸந்ததியைப் பார்க்கிறோம் ; நல்வரவைச் சொல்லுங்கள்' என்ற சொற்கள் எங்கும் கேட்கப்பட்டன. அந்தச் சத்தம் ஓய்ந்தபின் மறைந்திருந்த தேவதைகளுடைய பெருமுழக்கமானது எல்லாத்திசைகளிலும் எதிரொலியை உண்டாக்கிக்கொண்டு எழும்பியது. பாண்டவர்கள் நகரப்பிரவேசம் செய்யும்போது புஷ்பவர்ஷமும் நல்ல சந்தனமழையும் பெய்தன. சங்கதுந்துபிவாத்திய சப்தங்களும் முழங்கின. அஃது ஓர் அற்புதமாக இருந்தது. அவர்களிடம் அன்புள்ள ஜனங்களின் ஸந்தோஷத்தினுலுண்டான பெரிய சத்தம் அவர்களின்கீர்த்தியைப் பரவச்செய்து ஆகாசத்தை அளாவிக்கொண்டு கிளம்பியது.

அந்தப் பாண்டவர்கள் எல்லாவேதங்களையும் மிகுதியான சாஸ்திரங்களையும் ஓதியுணர்ந்து மதிப்பையடைந்து யாரிடத்திலும் பயமில்லாதவர்களாக அங்கே வாஸஞ்செய்தனர். தர்மராஜாவினுடைய தூய்மையினுலும், பீமஸேனனுடைய தைரியத்தினுலும், அர்ஜுனனுடைய பராக்கிரமத்தினுலும், பெரியோர்களிடத்திற் குந்திக்குள்ள பணிவினுலும், [1] நகுலஸஹதேவர்களுடைய வினயத்தினுலும் ஜனங்கள் ஸந்தோஷமடைந்தனர். அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தின் மேன்மையாலும் எல்லா உலகங்களும் த்ருப்தியடைந்தன.

பிறகு, அர்ஜுனன் அரசர்களின்ஸபையில் யாருஞ்செய்ய முடியாத காரியத்தைச்செய்து, தானே பர்த்தாவைவரிக்கிற [2] கிருஷ்ணை என்னும் கன்னிகையை அடைந்தான். அதுமுதல் அவன் இவ்வுலகில் வில்லாளிகள் எல்லாராலும் கொண்டாடப்பெற்றவனுகவும் யுத்தங்களில் ஸூர்யனைப்போற் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவுங் கூடாதவனுகவும் ஆனான். அந்த அர்ஜுனன் எல்லா அரசர்களையும் எல்லாப் பெருஞ்சேனைக்கூட்டங்களையும் வென்று ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய ராஜஸூயமென்னும் பெரு [3] வேள்வியை நடத்தினன். அன்னமும் தக்ஷிணையும் நிறைந்ததும் சிறப்புக்களெல்லாம் சேர்ந்ததுமாகிய ராஜஸூயமஹாயாகமானது, கிருஷ்ணனுடைய நல்ல உபாயத்தினுலும் பீமஸேனன் அர்ஜுனன் இவர்களுடைய சக்தியினுலும் பலத்தினுற் கர்வங்கொண்ட ஜராஸந்தனையும் சிசுபாலனையும்கொன்றபின், யுதிஷ்டிரரால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

---

1 நகுலஸஹதேவர்களுக்குப் பெரியோர்களிடமுள்ள பணிவினுலும், பொறுமையினுலும், விநயத்தினுலும் என்பது மற்றொரு பாடம்.

2 திரௌபதி. 3 யாகம்.

ஆங்காங்கிருந்து முத்துக்களும், பொன்களும், இரத்தினங்களும், பசுக்களும், யானைகளும், குதிரைகளும், தனங்களும், அநேகவிதங்களான வஸ்திரங்களும், உத்தரீயங்களும், போர்வைகளும், உயர்ந்த கம்பளங்களும், உயர்ந்த தோல்களும், இரத்தினகம்பளவிரிப்புக்களுமாகிய காணிக்கைகள் துரியோதனனிடம் வந்துசேர்ந்தன. அப்போது அவ்வாறு நிரம்பியதான பாண்டவர்களுடைய அந்த ஐஸ்வர்யத்தைக்கண்டபின், துரியோதனனுக்குப் பொறாமையாலுண்டான கோபம் மிகவும் அதிகரித்துவிட்டது. அந்த யஜ்ஞத்தில் மயனென்னும் அஸுரசில்பி தேவஸபையைப்போன்ற ஒரு ஸபையைச் செவ்வையாக நிர்மாணஞ்செய்து பாண்டவர்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்ததைக்கண்டு துரியோதனன் பரிதபித்தான். அந்த ஸபையில் நாகரிகம் அறியாதவனைப்போல் தடுமாறி இடறிவிழுந்த துரியோதனன் கிருஷ்ணனுக்கெதிரில் பீமஸேனனால் நகைக்கப்பட்டான். அவன் பலவிதமான ஸுகங்களையும் அநேகவகைகளான இரத்தினங்களையும் அனுபவிக்கிறவனாயிருந்தும் நிறம்மாறி வெளுத்தும் இளைத்தும் போனானென்று வேண்டியவர்கள் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பின்பு, புத்திரனிடத்து அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் சூதாட்டத்துக்கு அனுமதிகொடுத்தான். அதைக்கேட்டு, கிருஷ்ணனுக்கு மிகுந்த கோபமுண்டாயிற்று ; மனத்தில் அதிக அன்புள்ளவராக இருக்கவில்லை ; விவாதங்களில் ஸம்மதியுள்ளவராகவேயிருந்தார். விதுரரையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் சரத்துவானுடைய குமாரராகிய கிருபரையும் நிராகரித்துச் சூதுமுதலியவாகநடந்த கொடிய அநேகம் அநீதிகளை, அவற்றால்வரும் பயங்கரமான சண்டையில் க்ஷத்திரியர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தகிக்கும்படி செய்வதற்காகக் கண்ணன் தடுக்காமலிருந்தார்.

பாண்டுபுத்திரர்களுடைய ஜயமாகிய மிகப்பெரிய அப்பிரியச் செய்தியைக்கேட்டு, துரியோதனன் கர்ணன் சகுனி இவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிந்து, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வெகுநேரம் சிந்தித்து ஸஞ்சயனைநோக்கி அடியில்வருமாறு சொல்லலானான்.

'ஓ! ஸஞ்சய! எல்லாவற்றையும் நீ கேள் ; என்மீது வெறுப்புக்கொள்ளாதே ; நீ நல்ல கேள்வியையுடையவன் ; கல்வியுள்ளவன் ; கூர்மையான புத்தியுள்ளவன் ; நல்ல ஞானிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவன். எனக்குச் சண்டையில் எண்ணமில்லை. குலம் அழிந்துபோவதில் நான் இஷ்டமுள்ளவனல்லேன். என் புத்திரர்களிடத்தும் பாண்டுபுத்திரர்களிடத்தும் எனக்குப்பேதமில்லை. என்

புத்திரர்கள் கோபத்தை மேற்கொண்டவர்களாய், முதுமையுற்ற என்னை வெறுக்கின்றனர். நானோ கண்ணில்லாதவன்; மனத்தளர்ச்சியினாலும் புத்திரர்களிடமுள்ள அன்பினாலும் அதைப் பொறுக்கிறேன்; புத்தியில்லாத துரியோதனனுடைய மூடத்தனத்தை அனுசரித்து நானும் மூடனாயிருக்கிறேன். ராஜஸூய யாகத்திற் பெரியசக்திமானும் பாண்டுபுத்திரனுமான யுதிஷ்டிரனுடைய ஐஸ்வரியத்தைக்கண்டும் ஸபையின் படிகளைப்பார்க்கையில் அந்தப்பரிஹாஸத்தையடைந்தும் ஆற்றாதவனாகவும், பாண்டவர்களைத் தானாகப்போரில் வெல்ல வல்லமையற்றவனாகவும், க்ஷத்திரியனாகவிருந்தும் நல்ல ராஜ்யலக்ஷ்மியை அடைய உற்சாகமற்றவனாகவும், சகுனியோடுசேர்ந்து மோசமான சூதாட்டத்தை ஆலோசித்தான். ஸஞ்சய! அதனால், எதை எதை எவ்வாறாக நான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேனோ அதை அதை நீ கேள். எனது புத்தியுள்ள வசனங்களைச் சரியாகக்கேட்டு, அதன்மேல் நான் அறிவையே கண்ணாகவுடையவனென்று நீ அறிவாய்.

(ஆதிமுதல் பாண்டவர்களுக்கு ஜயக்குறிப்புக்களாகத் தெய்வ ஸஹாயமும் மனுஷ்யஸஹாயமும் சக்தியும் இருப்பதைப் பற்றித் திருதராஷ்டிரன் புலம்புதல்.)

அர்ஜுனன் வில்லைவளைத்து ஆச்சரியமானலக்ஷ்யத்தை அறுத்துத் தரையில் தள்ளினனென்றும், அரசர்கள் யாவரும் பார்க்கும்போதே திரௌபதியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டானென்றும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கிருஷ்ணனுடைய தங்கையான சுபத்திரை துவாரகையில் அர்ஜுனனால் பலாத்காரமாக விவாகம்பண்ணிக் கொள்ளப்பட்டாளென்றும், யாதவவீரர்களான ராமகிருஷ்ணர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்றார்களென்றும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அதிகமாக மழைபெய்வித்த இந்திரனை அர்ஜுனன் விசேஷமான பாணங்களால் தடுத்துக் காண்டவவனத்தில் அக்கினிக்குத் திருப்திசெய்வித்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டவர் ஐவரும் குந்தியோடுகூட அரக்குமாளிகையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தார்களென்றும், அவர்களுடைய காரியம் ஜயிப்பதில் விதுரன் ஊக்கமுள்ளவனாக இருந்தானென்றும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய!

ஸ்வயம்வர மண்டபத்தின் நடுவில் லக்ஷ்யத்தை அடித்து அர்ஜுனன் திரௌபதியை அடைந்ததையும், சூரர்களான பாஞ்சால ராஜர்களும் பாண்டவர்களும் சேர்ந்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மகததேசத்தாருக்கெல்லாம் சிறந்தவனும் க்ஷத்திரியர்கள் நடுவில் ஜ்வலிப்பவனுமாகிய ஜராஸந்தனைப் பீமஸேனன் சென்று கைகளாலேயே அடித்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! திக்குவிஜயஞ்செய்தகாலத்தில் பாண்டவர்கள் அரசர்களை யுத்தஞ்செய்து வசப்படுத்தியதையும் ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தை முடித்ததையும் எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! திரௌபதி வீட்டுக்கு விலக்காயிருந்தபோது, நாதர்களிருந்தும் அநாதையைப்போல் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் கண்ணீரால் குரல் தடுக்கப்பெற்று ஸபைக்குக்கொண்டுவரப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அந்த ஸபையில் வஞ்சகனும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துச்சாஸனன் வஸ்திரக்குவியலை உரிந்தும் முடிவைமட்டும் அடையவில்லை என்பதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! யுதிஷ்டிரன், சகுனியினால் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பெற்று ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்ட பிறகும், அளவிடக்கூடாத ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸஹோதரர்களால் அநுசரிக்கப்பட்டானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தர்மாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் வனத்துக்குப் போனபின்னும் மூத்த ஸஹோதரனை யுதிஷ்டிரனிடத்துள்ள அன்பினால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு அங்கேசெய்த அநேக காரியங்களை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தர்மபுத்திரன் வனத்திலிருக்கும்போது மஹாத்மாக்களான [1] ஸ்நாதகர்களும் [2] பிக்ஷையைப்புசிக்கிறவர்களுமான பிராம்மணர்கள் ஆயிரக்கணக்காக அவனுடன் சென்றிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேவருக்கும் தேவரான ஈஸ்வரர் வேடரூபத்தோடு வந்தபோது அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்து அவரை மகிழ்வித்துப் பாசுபதமென்ற உயர்ந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டானென்று

1 நியமத்துடன் வேதாத்தியயனத்தை முடித்தவர்.
2 பிரம்மசாரிகளும் சந்நியாசிகளும்.

எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்க வில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டவர்கள், சிஷ்யக்கூட்டங்களோடு கூடிய விருத்தர்களான மஹரிஷிகளுடன் சேர்ந்ததையும், அவர்களால் அடுக்கப்பட்டதையும், அவர்களோடு ஸ்நேஹமாக இருந்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்க வில்லை. ஸஞ்சய! ஸத்தியஸந்தனான தனஞ்சயன் ஸ்வர்க்க லோகத்திலிருந்துகொண்டு இந்திரனிடத்தில் நேரில் திவ்வியாஸ்திரத்தைக் கிரமமாக நியமத்தோடு அப்பியாஸஞ்செய்து சிலாகிக்கப்பட்டிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டுபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரன் தீர்த்தயாத்திரைக்குப்போய் ரோமசமகரிஷியுடன் சேர்ந்ததையும், பிருகதஸ்வரிடமிருந்து அக்ஷஹ்ருதயமென்னும் 1 த்யூதசாஸ்திரத்தை அறிந்துகொண்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அதற்குப்பிறகு, பிரம்மதேவர் வரங்கொடுத்ததினால் கர்வமடைந்தவர்களும் தேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களும் புலோமாவின் புத்திரர்களுமான காலகேயர்களென்னும் அஸுரர்கள் அர்ஜுனனால் ஜயிக்கப்பட்டார்களென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ஜுனன் அஸுரர்களை வதஞ்செய்வதற்காகப் போய்ச் சத்துருக்களை அழித்து, காரியத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு இந்திரலோகத்திலிருந்து திரும்பிவந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பீமனும் மற்றப்பாண்டவர்களும் மனுஷ்யர்கள் போகக்கூடாத தேசமாகிய அந்தக் கந்தமாதனபருவதத்திற் குபேரனைச்சந்தித்தார்களென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்க வில்லை. ஸஞ்சய! கர்ணனுடையபுத்தியில் நம்பிக்கையுள்ள என்னுடைய புத்திரர்கள் 2 கோஷயாத்திரைக்குச் சென்றபோது, கந்தர்வர்களாற் பிடிக்கப்பட்டதையும் அர்ஜுனனால் விடுவிக்கப்பட்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! 3 ஸூதனே! தர்மதேவதை யக்ஷரூபத்தோடு தர்மராஜனிடம் வந்ததையும், அந்தத் தேவதை கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு அவன் செம்மையாக மறுமொழி சொன்னதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே

1. சூதுநூல். 2 பசுக்களைப் பார்ப்பதற்குச் செல்லுதல்.
3 தேர்ப்பாகன்.

நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விராடனுடைய ராஜ்யத்தில் திரௌபதியுடன் மாறுவேஷத்தோடு வஸித்த அந்தப் பாண்டவர்களை என் புத்திரர்கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அஜ்ஞாதவாஸத்தில் அக்னிக்கு ஒப்பான சக்தியுள்ள பாண்டவர்கள் அறியப்படாமலே என் புத்திரர்களிடம் யுத்தத்திற்கு வந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கீசகர்களுக்குள் முதன்மையான ஜ்யேஷ்டகீசகன் நூறுஸகோதரர்களோடும் திரௌபதியின் நிமித்தமாகப் பீமஸேனனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விராடராஜ்யத்தில் வஸித்த மஹாத்மாவாகிய தனஞ்சயன் ஒற்றைத் தேராளியாகவேயிருந்து சைனியங்களிலிருந்த சிரேஷ்டர்களைத் தோல்வியடையச் செய்தானென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மச்சதேசத்துராஜாவான விராடன் தனது அன்புள்ள பெண்ணாகிய உத்தரையை அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்ததையும், அர்ஜுனன் அவளைத் தன் புத்திரனுக்காக வாங்கிக்கொண்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டுப் பொருளில்லாமல் வனவாஸம்போய்த் தன் ஜனங்களையும் விட்டுத் தப்பிப்போன யுதிஷ்டிரனுக்கு ஏழு அக்ஷௌஹிணிகள் சேர்ந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! இந்தப் பூமியெல்லாம் யாருடைய ஓரடியென்று சொல்லுகிறார்களோ அந்த ஸ்ரீயப்பதியான கிருஷ்ணன் எல்லாவிதத்திலும் பாண்டவர்களுடைய காரியத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டிருந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! 'அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் இருவரும் நரநாராயணர்கள்; நான் பிரம்மலோகத்தில் செம்மையாகப் பார்த்திருக்கிறேன்' என்று நாரதர் சொல்ல எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! லோகங்களின் நன்மைக்காகக் கௌரவர்களை ஸமாதானஞ்செய்யக் கருதிவந்து ஸமாதானஞ்செய்தும் காரியம் நிறைவேறாமல் கிருஷ்ணன் திரும்பியதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கர்ணனும் துரியோதனனும் கேசவனைக் கட்டுவதற்கு நிச்சயம்

செய்ததையும் கிருஷ்ணன் தனது விஸ்வரூபத்தைக் காட்டினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கிருஷ்ணன் திரும்பிப்போகும்போது தேரின்முன் தனித்துநின்று வருத்தமுற்ற குந்தியானவள் கேசவனால் தைரியப்படுத்தப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அந்தப் பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணன் மந்திரியாக இருந்ததையும், சந்தனுபுத்திரராகிய பீஷ்மரும் பரத்வாஜபுத்திரராகிய துரோணாசாரியரும் அவர்களுக்கு ஆசீர்வசனம் கூறினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கர்ணன் பீஷ்மரைநோக்கி, 'நீர் யுத்தம்செய்யும்வரையில் நான் யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன்' என்ற வசனத்தைச்சொல்லி, சேனையை விட்டு விலகிப்போனதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களும் அளவிடக்கூடாத காண்டீவமென்னும் தனுஸும் ஆகிய தாங்கக்கூடாத சக்தியுள்ள இம்மூன்றுபொருள்களும் சேர்ந்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ஜுனன் மோஹத்தினால் கவரப்பட்டுத் தேரின் நடுவில் ஓய்ந்து உட்கார்ந்தபோது கிருஷ்ணன் தன்னுடையசரீரத்தில் எல்லாஉலகங்களையும் காண்பித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சத்துருக்களை அழிப்பவராகிய பீஷ்மர் யுத்தத்தில் பதினாயிரக்கணக்கான தேராளிகளை மாய்க்கும்போது பாண்டவர்களுள் மிகுந்த கியாதிபெற்றவன் ஒருவனும் கொல்லப்படவில்லையென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தர்மநிஷ்டராகிய பீஷ்மர் யுத்தத்தில் தம்முடைய மரணத்துக்குத் தாமே மார்க்கஞ் சொன்னதையும், பாண்டவர்கள் ஆனந்தத்துடன் அதைச்செய்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ஜுனன் சிகண்டியை முன்னே நிறுத்திக்கொண்டு யுத்தங்களில் வெல்லமுடியாத மிகுந்த சூரராகிய பீஷ்மரை அடித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான்ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! [1] ஸோமகர்களைப் பெரும்பாலும் ஒழித்தபிறகு வ்ருத்தரும் வீரருமான பீஷ்மர், பாணங்களினால் அடிக்கப்பட்டு, [2]சரதல்பத்தில்படுத்ததை எப்போது கேட்டேனோ

[1] பாஞ்சலர். [2] அம்புகளாலாகிய படுக்கை.

அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! [1] சாந்தனவர் சரதல்பத்தில் படுத்திருக்கையில் பருகுகிற தீர்த்தத்துக்காக ஏவப்பட்ட அர்ஜுனன், அங்கேயே பூமியைப் பிளந்து அவருக்குத் தாகசாந்திசெய்வித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! குந்திபுத்திரர்கள் ஜயிப்பதற்கு அனுகூலமாகக் குளிர்ந்தகாற்று அடித்ததையும் [2] சுக்கிரனும் சூரியனும் நல்ல இடத்தில் சேர்ந்திருந்ததையும் நம்மைப்பார்த்துத் துஷ்டமிருகங்கள் விகாரமாகக்கத்தினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விசித்திரமான யுத்தம் செய்பவராகிய துரோணர் யுத்தத்தில் பற்பலவகைகளான அஸ்திரங்களின் வகைகளைக்காண்பித்தும் மிக்கஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களை எப்போது கொல்லவில்லையோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ஜுனனைக்கொல்ல நிச்சயத்தோடிருந்தவர்களும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் மஹாரதர்களுமாகிய [3] ஸம்சப்தகர்களை அவன் கொன்றுவிட்டதாக எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! இதரர்களால் கலக்கமுடியாததும், ஆயுதபாணியான துரோணரால் காக்கப்பட்டதுமாகிய [4] வ்யூகத்தை, ஸுபத்ரையின்புத்திரனும் வீரனுமான அபிமன்யு தனியாகப்பிளந்து உட்புகுந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மஹாரதர்களனைவரும் அர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாமற் பாலனாகிய அபிமன்யுவைச் சுற்றிக்கொண்டு கொன்று எப்போது மிகுந்தசந்தோஷத்தை அடைந்தார்களோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! மூடர்களாகிய துரியோதனாதியர் அபிமன்யுவைக்கொன்றஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டதையும், ஸிந்துராஜனாகிய ஜயத்ரதன்விஷயத்தில் கோபத்தால் அர்ஜுனன் பிரதிஜ்ஞை செய்ததையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான்ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! ஸிந்துராஜனை வதம்செய்வதற்காக அர்ஜுனன்செய்தபிரதிஜ்ஞையையும் சத்துருக்களின் நடுவிலேயே அவன் அதை ஸத்தியமாகும்படி நிறைவேற்றினதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அர்ஜுனனுடைய

1 பீஷ்மர்.

2 'சந்திரனும் சூரியனும் நல்லஸ்தானங்களில் சேர்ந்திருந்ததையும்' என்பது மற்றொருபாடம்.

3 ஒருவகைக்கூட்டத்தார்.

4 சேனையின்வகுப்பு.

தேர்க் குதிரைகள் களைத்துப்போனபோது கிருஷ்ணன் அவைகளைப் பூட்டு அவிழ்த்துத் தண்ணீர்காட்டித் திரும்பிவந்த பிறகு மறுபடியும் பூட்டி யுத்தத்திற்குப்போனதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேர்க்குதிரைகள் சக்தியில்லாமலிருந்தபோது தேரின் உட்பக்கத்திலிருந்துகொண்டு அர்ஜுனன் எல்லாப் போர்வீரர்களையும் கிட்டவாராமல் தடுத்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பகைவர் தாங்க முடியாமல் யானைச் சேனைகளினால் யுத்தம்செய்த துரோண சேனையைக் கலக்கிவிட்டு ஸாத்யகியானவன் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிருந்தவிடம் சென்றதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! வீரனாகிய பீமஸேனன் கர்ணனிடத்தில் அகப்பட்டும் அவனைக்கர்ணன் வில்லின்முனையால் குத்திப் பேச்சுக்களினால் இகழ்ந்து கொல்லாமல் விட்டுவிட்டதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சூரர்களாகிய துரோணரும், கிருதவர்மாவும், கிருபரும், கர்ணனும், துரோணபுத்திரரான அஸ்வத்தாமாவும், மத்திரராஜனாகிய சல்லியனும் ஜயத்ரதன் கொல்லப்படுவதை எப்போது பொறுத்திருந்தார்களோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேவேந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட அருமையான சக்தியாயுதம் கடோத்கசனென்னும் பயங்கரமான ரூபமுள்ள ராக்ஷஸன்மேல் விழும்படி கிருஷ்ணனால் ஒதுக்கப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! எதனால் யுத்தத்தில் [1] ஸவ்யஸாசியைக் கொல்லவேண்டுமோ அந்தக்கர்ணனுடைய சக்தியாயுதம், கர்ணன் கடோத்கசன் இருவராலும் யுத்தத்தில் வீணாக்கப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரோணாசாரியர் இரதத்தின் மத்தியில் தனிமையாகப் பிராயோபவேசம் கிடக்கையில் திருஷ்டத்யும்னன் தர்மத்தைக்கடந்து கொன்றதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரோணபுத்திரராகிய அஸ்வத்தாமாவுடன் ஜனங்களின் நடுவே மாத்திரி புத்ரனாகிய நகுலன் எதிர்த்தேராளியாக நின்று சண்டை செய்கையில் அவர் அவனுக்குச் சரியாகவே மண்டலங்களாகச் சஞ்சரித்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை

1 அர்ஜுனன்; இடக்கையினாலும் பாணத்தை எய்பவனென்பது பொருள்.

எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரோணர் கொல்லப்பட்ட பிறகு துரோணபுத்ரரான அஸ்வத்தாமா விசேஷமுள்ள நாராயணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தும் எப்போது அந்தப் பாண்டவர்களை முடிக்கவில்லையோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தங்கள் ஸஹோதரனான துச்சாஸனனுடைய ரக்தத்தைப் பீமஸேனன்குடிக்கையில் எனது புத்திரர்களில் ஒருவனும் அந்தப்பீமனைத் தடுக்கமாட்டாமற்போனதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! தேவர்களுக்கும் விளங்காததான அந்த ஸஹோதரர் சண்டையில், யுத்தங்களில் எதிர்க்கமுடியாத அளவற்ற பராக்கிரமசாலியான கர்ணன் அர்ஜுனனால் அடிபட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! சூரர்களும் உக்கிரர்களுமாகிய துரோணபுத்திரரையும் துச்சாஸனனையும் கிருதவர்மாவையும் தர்மராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரரானவர் ஜயித்ததை எப்போதுகேட்டேனோஅப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! ஸூதா! எப்போதும் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனுக்குஎதிர்த்தட்டாகஇருக்கிறசூரனாகிய மத்திரராஜனான சல்லியன் தர்மராஜனால் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கலகத்தைவிளைக்கும் சூதாட்டத்துக்கு மூலபுருஷனும் வஞ்சகத்தையே பலமாகக்கொண்டவனும் பாபியுமான சகுனி, பாண்டுபுத்திரனாகிய ஸஹதேவனால் கொல்லப்பட்டதை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! துரியோதனன் இரதம்போய்ச் சக்திகுறைந்து ஒடுங்கிக் களைத்துத் தனியாக மடுவுக்குட்சென்று, அதன்ஜலத்தை அசைவற நிறுத்திப் படுத்திருந்ததை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனுடன்கூட மடுவிற்சென்று நின்றுகொண்டு அவமானத்தைப் பொறுக்காதவனான என்புத்திரனை அவமானஞ்செய்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! கதாயுத்தத்தில் மண்டலமாகப் பற்பல புதுவழிகளில் சஞ்சரிக்கும்போது கிருஷ்ணன் குறிப்பித்ததனால் மோசமாகத்துரியோதனனை (ப் பீமஸேனன்) வதஞ்செய்ததை எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அஸ்வத்தாமா முதலியவர்கள், தூங்கிக்கொண்டிருந்த பாஞ்சாலர்களையும் திரௌபதியின் புத்திரர்களையுங் கொன்று அருவருக்கத்தக்கதும் அபகீர்த்திக்கு இடமாகவுள்ளதுமாகிய காரியத்

தைச் செய்தார்களென்று எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! பீமஸேனனாற் பின் தொடரப்பட்ட அஸ்வத்தாமா கோபித்துப்பிரயோகித்த ஐஷீக மென்னும் உயர்ந்த அஸ்திரம் உத்தராதேவியின் கர்ப்பத்தைக் கொல்லமாட்டாமற் போனதை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! அஸ்வத்தாமாவின் பிரம்மசிரஸ் என்னும் அஸ்திரத்தை, அர்ஜுனன் 'க்ஷேமம் உண்டாகட்டும்' என்று ஆசீர்வதித்து, தன் அஸ்திரத்தினால் அடக்கினதையும், அஸ்வத்தாமா தம்முடைய தலையிலுள்ள முக்கியமான இரத்தினத்தைக் கொடுத்துவிட்டதையும் எப்போது கேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! விராடபுத்திரியான உத்தராதேவியினுடைய கர்ப்பத்தைத் துரோணபுத்திரர் பெரிய அஸ்திரங்களினால் அழித்தபோது, 'பிழைப்பிக்கிறேன்' என்ற கிருஷ்ணனுடைய பிரதிஜ்ஞையை எப்போதுகேட்டேனோ அப்போதே நான் ஜயத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஸஞ்சய! வியாஸரும் கிருஷ்ணனுமாகிய இருவரும் சேர்ந்து, அஸ்வத்தாமாவைச் சபித்தனர். ஸூதனே! நான் அறிந்திருந்தும் புத்திகெட்டுப்போனதினால் இப்போது புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் இழந்து துக்கமடைகிறேன்; புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் இழந்த காந்தாரியைப்பற்றியும், பதிகளையும் ஸகோதரர்களையும் இழந்த மருமக்கள்மார்களைப்பற்றியும் துக்கமடைகிறேன். பாண்டுபுத்திரர்கள் யாராலும் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்தனர். அவர்கள் எதிரியில்லாத ராஜ்யத்தைத் திருப்பியடைந்தனர். யுத்தத்தில் நம்மவர்களில் [1] மூவரும் பாண்டவர்களில் [2] ஏழுபேர்களுமாகப் பத்துப்பேர் மிகுந்தனரென்று நான் கேட்டேன். ஆ! கஷ்டம்! அந்தப் பயங்கரமான க்ஷத்திரியயுத்தத்தில் [3] இரண்டுகுறைய இருபது அக்ஷௌஹிணிகள் அடிபட்டன. ஸூதனே! இருள் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. மயக்கமானது எனக்குள் பிரவேசிப்பது போலத் தோற்றுகிறது. பிரஜ்ஞை வரவில்லை. என்னுடையமனம் தளருகின்றது' என்று சொன்னான்.

துக்கமுள்ள திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லி அதிகமாகப் புலம்பி மூர்ச்சித்து, திரும்பவும் தெளிந்து ஸஞ்சயனைப்பார்த்து,

1 மூவர் - அஸ்வத்தாமா, கிருபர், கிருதவர்மா.

2 ஏழுபேர் - கிருஷ்ணன், ஸாத்யகி, பாண்டவர் ஐவர்.

3 பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணி.

'ஸஞ்சய! இவ்வாறு நடந்தபிறகு காலதாமதமின்றி உயிரைவிட்டு விட விரும்புகிறேன். உயிரை வைத்துக்கொள்வதிற் சிறிதேனும் பிரயோஜனத்தை நான் காணவில்லை' என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டும், தளர்ந்து புலம்பிக்கொண்டும், ஸர்ப்பத்தைப்போற் சீறிக்கொண்டும், அடிக்கடி மூர்ச்சித்துக்கொண்டும் இருந்த அந்தத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுக்குப் புத்திமானாகிய கவல்கணபுத்திரனான ஸஞ்சயன் சிறந்த பொருளடங்கிய அடியில் வரும் வாக்கியத்தைச் சொன்னான் :

'ஓ! அரசரே! குணங்கள்நிரம்பிய பெரிய ராஜவம்சங்களிற் பிறந்தவர்களும், மேலான அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும், இந்திரனுக்கு ஒப்பான பராக்கிரமமுள்ளவர்களும், தர்மமாகப் பூமியை ஜயித்துப் பூர்ணதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து இந்த உலகத்திற் கீர்த்தியையடைந்து பிறகு காலஞ்சென்றவர்களும் மிக்க உத்ஸாஹத்தோடும் மிகுந்த பலத்தோடுங் கூடியவர்களுமான அரசர்களை ஞானவானாகிய வேதவியாஸரும் நாரதரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறீரல்லவா? மஹாரதனாகிய சைப்யன், ஜயிக்கிறவர்களிற் சிறந்த வீரனாகிய ஸ்ருஞ்சயன், ஸுஹோத்ரன், ரந்திதேவன், உசிக்கின் புத்ரனாகிய [1] கக்ஷீவான், பாஹ்லீகன், தமனன், சைத்யன், சர்யாதி, அஜிதன், [2] நளன், பகைவரை மாய்க்கிறவராகிய விசுவாமித்திரர், மஹாபலசாலியான அம்பரீஷன், மருத்தன், மனு, இக்ஷ்வாகு, கயன், பரதன், தசரதபுத்திரராகிய இராமர், சசிபிந்து, பகீரதன், பெரியபாக்கியம்பெற்ற கிருதவீரியன், [3] ஜனமேஜயன், தேவர்களாலேயே நேரே யாகம் செய்விக்கப்பட்டவனும் வனங்களும் தேசங்களுமடங்கிய பூமி முழுவதையும் தன் [4] யூபஸ்தம்பங்களினால் அடையாளஞ்செய்தவனுமாகிய புண்யகர்மமுள்ள யயாதி ஆகிய இந்த இருபத்துநான்கு அரசர்களும் முன்னொருகாலத்திற் புத்திரசோகத்தினால் வருந்திய ஸ்வைத்யனென்பவனுக்குத் தேவரிஷியாகிய நாரதரால் கூறப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு முன்னேயும் அதிக பலசாலிகளும் மஹாரதர்களும் மஹாத்மாக்களும் எல்லாக்குணங்களும் நிரம்பினவர்களுமாகிய இன்னும் அநேக அரசர்கள் இறந்தார்கள். பூரு, குரு, யது, பெரியதேஜஸுள்ளவிஷ்வகஶ்வன், அணுஹன், யுவனாஶ்வன்,

---

1 கக்ஷீவான், கர்மானுஷ்டானத்துக்கு உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டவர்; ரிக்வேதம், முதல்மண்டலம், முதல் அஷ்டகம், முதல் அத்தியாயம், முதல் ஸூக்தம், மாக்ஸ்முல்லர் பதிப்பு, பக்கம் 103 பார்க்க.

2, 3 இவர்கள் வேறு.

4 யாகங்களிற் பசுவைக் கட்டுகிற ஸ்தம்பம்.

ககுத்ஸ்தன், பராக்ரமசாலியான ரகு, விஜயன், வீதிஹோத்ரன், அங்கன், பவன், ஶ்வேதன், பிருஹத்குரு, உசீனரன், சதரதன், கங்கன், துலிதுஹன், துருமன், தம்போத்பவன், வேனன், ஸகரன், ஸங்கிருதி, நிமி, அஜேயன், பரசு, புண்டரன், சம்பு, குற்றமற்ற தேவாவிருதன், தேவாஹ்வயன், ஸுப்ரதிமன், ஸுப்ரதீகன், பிருஹத்ரதன், சிறந்த உத்ஸாகமுடையவனும் பணிவுள்ள மனமுடையவனுமான ஸுக்கிரது, நிஷதராஜாவாகிய நளன், ஸத்தியவிரதன், சாந்தபயன், ஸுமித்திரன், சக்தியுள்ள ஸுபலன், ஜானுஜங்கன், அனரண்யன், அர்க்கன், பிரியபிருத்யன், சுசிவிரதன், பலபந்து, நிராமர்த்தன், கேதுசிருங்கன், பிருஹத்பலன், திருஷ்டகேது, பிருஹத்கேது, தீப்தகேது, நிராமயன், அவிக்ஷித், சபலன், தூர்த்தன், உறுதியான தூணிகளுள்ள கிருதபந்து, சிலாக்கியங்களான பூர்வசரித்திரங்களில் கொண்டாடப்பட்ட பிரத்யங்கன், சத்துருக்களை வதைக்கின்றவனாகிய ஶ்ருதி ஆகிய இவர்களும் மற்ற அரசர்களும் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் காலஞ்சென்றனர். பத்துக்கோடி ஸங்கியையுள்ள இன்னும் அநேக அரசர்களும் இருந்தார்களென்று கேள்விப்படுகிறோம். பிரபுவே! உமது புத்திரர்களைவிட மிகச் சிறந்தவர்களும், உயர்ந்த புத்தியுள்ளவர்களும் மிகுந்த சக்தியுள்ளவர்களுமாகிய அரசர்கள் மிகப்பெரிய ஸுகங்களைவிட்டு மரணமடைந்தார்கள். எவர்களுடைய உயர்ந்த பராக்கிரமமும், கொடையும், மகிமையும், ஆஸ்திக புத்தியும், ஸத்யமும், தூய்மையும், தயையும், உள்ளும்புறமும் ஒத்திருப்பதும் வித்வான்களாகிய கவிஶ்ரேஷ்டர்களால் உலகத்திலுள்ள பூர்வசரித்திரத்திற் சொல்லப்படுகின்றனவோ எல்லா ஸம்பத்துக்களும் குணங்களும் நிரம்பின அவர்களும் முடிவையடைந்தார்கள். உமது புத்திரர்கள் துராத்துமாக்கள்; கோபத்தாற் கொதிப்பையடைந்தவர்கள்; பொருளாசையுள்ளவர்கள்; கெட்ட நடை மிகுந்தவர்கள்; அவர்களைப்பற்றி நீர் துக்கப்படுதல் தகாது. நீர் சாஸ்திரங்களைக் கேட்டவர்; கல்வியுள்ளவர்; சிறந்தபுத்தியுள்ளவர்; ஞானவான்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர். ஓ! பரதவம்சத்தவரே! சாஸ்திரத்தை அனுசரிக்கிற புத்தியுள்ளவர்கள் பிரமிப்பதில்லை. வேந்தரே! தண்டிப்பதும் காப்பதும் உமக்குத் தெரிந்தவையே; புத்திரர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமானால் அவர்கள் போகும் வழியே முழுதும்போவது தகாது. மேலும், அஃது அவ்வாறே நடக்கவேண்டியிருந்தது. பின்னுற் சோகப்படவேண்டாம். விதியை முயற்சியினால் எவன் வெல்லவல்லவன்? பிரம்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மார்க்கத்தை யாரும் தாண்டுவதில்லை. பிறப்பும்

இறப்பும் இன்பமும் துன்பமுமாகிய இவையனைத்துக்கும் காலமே காரணம். பிராணிகளை ஸ்ருஷ்டிப்பதும் காலமே; அழிப்பதும் காலமே; பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கிற [1] காலனைக்கூட ஒழிப்பதும் காலமே; உலகத்தில் எல்லாப்பொருள்களையும் நல்லவையாகவும் கெட்டவையாகவும் மாற்றுவதும் காலம். பிரஜைகளையெல்லாம் அழிப்பதும் காலம்; மறுபடி ஸ்ருஷ்டிசெய்வதும் காலம்; எல்லாம் தூங்கும்போதும் காலம் தூங்காமலிருக்கிறது. காலத்தைத் தாண்ட யாருக்கும் முடியாது; காலம் யாராலும் நிறுத்தப்படாமல் எல்லாப்பொருள்களிலும் ஒரேவிதமாகச் சஞ்சரிக்கின்றது; நடந்தனவும் நடப்பனவும் இப்போது நடக்கின்றனவுமாகிய பதார்த்தங்கள் எவையோ அவை காலத்தாற் செய்யப்பட்டவைகளென்று அறிந்து நீர் விவேகத்தை இழக்காமலிருக்கவேண்டும்' என்றான்.

கவல்கணபுத்திரனாகியஸஞ்சயன், புத்திரசோகத்தினால் வருந்தின திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கு இவ்வாறு பலவகையாக ஸமாதானஞ்சொல்லி, அப்போது தேறச்செய்தான். ஞானவான்களிற் சிறந்த அந்தத் திருதராஷ்டிரனும் அதைக்கேட்டுத்தெய்வத்தினால் இது நேர்ந்ததென்று நினைத்துத் தைரியத்தையே அடைந்தான்.

முனிஸ்ரேஷ்டராகிய கிருஷ்ணத்வைபாயனர் உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மைக்காகக் கருணையினாற்பாபத்தைப்போக்கத்தக்க உபநிஷத்தென்று சொல்லப்பட்ட பகவத்கீதையை இந்தப் பாரதத்திற் சொன்னார். உலகத்தில் வித்துவான்களாயுள்ள கவிஸ்ரேஷ்டர்கள் பாரதம் [2] பூர்வம் நடந்த விருத்தாந்தமேயென்று சொல்லுகிறார்கள். பாரதம் ஓதுவது புண்ணியம்; சிரத்தையுடன் ஒருசுலோகத்தின் ஓர் அடியைப்படிப்பவனுக்கும் எல்லாப்பாவங்களும் மிச்சமின்றி விலகிப்போகின்றன. ஏனென்றால், இந்தப் பாரதத்தில்தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களானபிரம்மரிஷிகளும் நல்லகாரியங்களைச்செய்த யக்ஷர்களும் நாகர்களும் சொல்லப்படுகின்றனர். நித்தியரான பகவான் வாஸுதேவரும் இதிற் சொல்லப்படுகிறார். ஞானபலனும் கர்மபலனும் அவரே. பாவத்தைவிலக்குபவரும் புண்ணியத்தைச்சேர்ப்பவரும் அவரே. மாறுதலில்லாததும், தானே பிரகாசிப்பதும், தேசகால வரையறை அற்றதுமாகிய பரப்பிரம்மமும் அவரே. ஞானிகள் அவருடைய செய்கைகளை உலகத்திற்கு மேற்பட்டவைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். காரணமும்காரியமுமான ஜடஜீவர்கள்சேர்ந்த உலகமும் அவரிடமிருந்து உண்டாகிறது. ஸந்ததியாய்வருகிற பிரம்மன் முதலியபிரா

1 யமன். 2 முந்தியகல்பங்களிலும் நடந்தது.

ணிகளும், அவற்றின் தொழில்களும், பிறப்பு இறப்புக்களும், ஜன்மார்தரமும் அவரிடமிருந்து உண்டாகின்றன. அத்யாத்மமென்று சொல்லப்பட்டவையான தேகத்திலுள்ள [1] ஐந்து பூதங்களும் கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தம் என்னும் அவற்றின் குணங்களும், மூலப்பிரகிருதியும் அதன் காரியங்களும் எல்லாம் அவரேயென்று சொல்லப்படுகின்றன. யதிஸ்ரேஷ்டர்களும் முக்தர்களும் கண்ணுடியில் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்ப்பதுபோல, ஆத்துமாவிலிருக்கும் அவரைத் தியானயோகத்தின் வன்மையைக் கொண்டு பார்க்கின்றனர்.

எப்போதும் நியமமுள்ளவனுகவும் எப்போதும் தர்மத்தை விடாதவனுகவுமிருந்து இந்த அத்தியாயத்தை ஶ்ரத்தையுடன் பாராயணம்செய்கிற மனிதன் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிருன். பாரதத்தினுடைய முதலிலுள்ள இந்த அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தை எப்போதும் நம்பிக்கையுடன் கேட்பவன் கஷ்டங்களில் அகப்படமாட்டான். அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தில் ஏதேனும் ஒரு பாகத்தை [2] இரண்டுஸந்திகளிலும் பாராயணம் செய்பவன் பகலிலும் இரவிலும் செய்தபாபம் எவ்வளவுஉண்டோ அவ்வளவிலிருந்தும் உடனே விடப்படுகிருன். [3] ஸத்தியமும [4] அமிர்தமுமாகிய இந்தப்பாரதத்தின் [5] சரீரம், தயிரில்வெண்ணெய்போலவும், மனுஷ்யர்களில் பிராம்மணன்போலவும், வேதங்களில் [6] ஆரண்யகம் போலவும், [7] ஓஷதிகளில் அமிர்தம்போலவும், நீர்நிலைகளில்ஸமுத்திரம்போலவும், நாலுகாலுள்ளவைகளிற் பசுவைப்போலவும் இதிஹாஸங்களிற் சிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. எவன் ஒருவன் இந்தப் பாரதத்திலுள்ள ஒரு சுலோகத்தின் அடியையாவது ஶ்ராத்தத்தில் பிராம்மணர்களுக்குக் கேட்பிப்பானே அவனுடைய பிதிர்க்களுக்கு [8] அன்னபானங்கள் அழிவில்லாமல் வந்து சேருகின்றன. இதிஹாஸத்தினுலும் புராணத்தினுலும் வேதத்தை விளக்கிக்கொள்ளவேண்டும். வேதமானது அற்ப ஞானியைக் கண்டு அவன் தன்னை மோசம்செய்வானென்று பயப்படுகின்

---

1 பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம்.

2 காலை மாலை. 3 அழியாதது. 4 ஆனந்தம். 5 முழுப்பாகம்.

6 காட்டில் ஓதத்தக்கது.

7 திருப்பாற்கடலில் ஓஷதிகளின் ரஸம்விட்டுக்கடைந்து அமிர்தம் உண்டாக்கினதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆரண்யகமென்பதற்கு உபநிஷத்தென்பதும், ஓஷதிகளில் அமிர்தம்என்பதற்குத் தான்யங்களில் யஜ்ஞசேஷமென்பதும் பழையஉரை.

8 ஸந்ததிகுன்ருு என்பது கருத்து.

றது. கிருஷ்ணத்வைபாயனராற் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய இந்தப் பாரதத்தை ஒருவித்வான் பிறருக்குச் சொல்லுவதினல் திரவியலாபம் பெறுவான்; சிசுஹத்திமுதலான பாவங்களையும் நிச்சயமாக விலக்கிவிடுவான். எவன் பரிசுத்தனுக இருந்து இந்த அனுக்கிரமணிகாத்தியாயத்தை ஒவ்வொரு புண்ணியகாலத்திலும் படிப்பானே அவனுற் பாரதம்முழுமையும் படிக்கப்பட்டதுபோலாகும் என்பது என்கருத்து. ரிஷியினுற்சொல்லப்பட்ட இந்தப் பாரதத்தை எவன் ஶ்ரத்தையோடு நித்தியமாகக் கேட்பானே அந்தமனிதன் தீர்க்காயுளையும், கீர்த்தியையும், ஸ்வர்க்கத்தையும் அடைவான்.

முன்பு, தேவர்களெல்லாரும்சேர்ந்து நான்குவேதங்களை ஒருதட்டிலும் பாரதத்தை ஒருதட்டிலுமாக வைத்துத் தராசில் நிறுத்தனர். உபநிஷத்துக்களடங்கிய நான்குவேதங்களைக்காட்டிலும் பாரதம் அதிகமாகவிருந்தது. அதுமுதல் இவ்வுலகத்தில் இது மஹாபாரதமென்று சொல்லப்படுகிறது. நிறுக்கப்படும்போது மஹத்தாகவும் பாரம் என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்தகௌரவமுள்ளதாகவு மிருந்ததனுலும் மஹாபாரதமென்று பெயர்பெற்றது. இந்தப்பெயர் வந்த காரணத்தை அறிகிறவன் எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுகிறுன்; தவமும் பாவத்தைப் போக்குகிறது; வேத்தில் சொல்லப்பட்ட வர்ணுஶ்ரம ஆசாரங்களும் பாவத்தைப் போக்குகின்றன; சிரமத்தைப்பொறுத்துப் பொருளீட்டுவதும் பாவத்தைப் போக்குகிறது. மேற்சொன்னவையே கெட்ட எண்ணத்தோடு செய்யப்பட்டால் பாவங்களாகின்றன.

அனுக்கிரமணிகாபர்வம் முற்றிற்று.

௧
